

(Captain) G. Kristjánsson.

Hafnarstræti 17.

Reykjavík.

P. O. Box 672.

Telegramadresse: Shipping.

Skibsmægler — Befragtningsagent —
Køb og Salg af Skibe — Spedition.

Paatager sig at expedere færøske Fiskeskibe, sælge
Fisk, skaffe Salt og Agn etc. til billigste Priser.
Lager af Byens bedste og billigste Bunkerkul.

Norrasaltpetur.

Eftirspurnaðurin veksur so hvørt sum fabrikk-
innar ókjast. Í ár fæst bert ein viss nógvð.
Bestill til allt fyrri eitt hjá

N. S. Johannessen.

Kærlighed og Film.

Al en Filmsskuespiller.

Hvor Filmsguldet flyder.

Fortællingen handler om et
ungt Filmskuespillerpar, der
først har forsoget sig i Kø-
benhavn, men efter at de er
blevne gift beslutter sig til
at udvandre til Filmen i
Hollywood. De tilbringe
straks Rejsen for at drage
mod Hollywoods Stjerne-
tinder.

Hun blev straks engageret
ved Ankomsten, men Tilfel-
det vilde, at der ikke var
noget Jobs for ham.

Hun koncentrerer sig om
den Livsopgave, hun havde
sat sig hin første Dag, da hun
maatte lade ham blive uden-
for, skød Energien og Hjer-
tet op i Livet og sagde til
Direktøren: »Jeg kræver kon-
traktlig Ret til i alle de Films,
hvor jeg spiller Hovedrollen,
selv at vælge min mandlige
Partner. Og det bliver fore-
løbig min Mand — do you
understand me?»

All right! — lod den fa-
mælte Direktør korte og be-
jænde Telegram-Svar, idet
han tog Fyldpenne frem og
gjorde klar til Vedføje-
lsen i Kontrakten og Under-
skriften.

HVOR var det dog et
strålende Syn at se So-
len synke derude bag
Stillehavets Bølger,
mens alle de hvide Villæer på lange
Bjergets Sider og nede i Dalen lue-
de som i Brand!

Paa den nye Bjergvej, der snøede
sig som en Spiral op mod det pran-
gende Slot paa Toppen, havde de

gjort Holdt paa en Klippeafsat omtrent midtvejs mellem Byen derne-
de og Slottet histoppe. Deres egen,
nyanskaffede Luksus-Automobil lod
de roligt parkere inde under Fjeld-
siden og var nu selv vandret hen
til Stenbænken, hvorfra der var Ud-
sigt over Hollywoods Højder og
Dale mod Los Angeles og de gran-
ne Sletter, som fjernt ud strakte
sig hen imod Stillehavets Bredder.
For knapt en Time siden havde de
forladt Atelierset efter Dagens an-
strengende Arbejde og skulde nu
om lidt være Gæster ved General-
direktørens pompøse Aftenfest i
Slottet deroppe. De trængte til, selv
om det kun var for et Øjeblik, nu
mod Solfaldetide at indaaende Da-
gens første kolige Luftning. Efter at
Californiens gyldne Sol og Ate-
liersets luende Lyshav Dagen igen-
nem havde gennemgaaet og udmat-
tet dem, saa de ikke en, men flere
Gange maatte gæse efter Luft.

Nu var Solen omtrent nede, og
Aftenbrisen viftede allerede kølen-
de om Kinden. Barhovede, Haand i
Haand, stod de og betragtede det
pragfulde Panorama. Der bagom-
me laa Los Angeles i Aftendisen og
det mystisk-maleriske Skær og saa
helt øken og fredelig ud, denne un-
derlige Modestningernes By, som
paa nært Hold var en Blanding af
Skønhed og Hæslighed, og i hvis
Indre Fred og Idyl saa langtfra var
eneraadende.

Alt dette vidste de to Unge, som
stod deroppe paa Hollywood-Højden

og kigede ud Men nu i Aften aan-
dede Byen dernede tilsynsfuld, le-
lig som Fred og Harmoni. Og derude
midt imellem Hollywood og Stille-
havskysten laa hele det mægtige
Films-Kompleks, de kolossale Ate-
liers, deres Arbejdspladse, hvor de
nu begge i flere Uger til Generaldi-
rektøren udelte Tilfredshed og til
Gavn og Glæde for sig selv havde
lagt al deres Sjæl og Kunnen i Ar-
bejdet foran de snurrende Kamera-
er. Lykkelige trykkede de hinan-
dens Hænder og besteg igen »Selv-
ejeren«, fortrækkede og lettede i Sin-
det, og susede opad mod General-
direktør-Slottet, hvor de for første
Gang skulde møde alle Filmens Be-
rømted og delage i en af de
over hele Amerika berømte Film-
»Partys«

Deres Ankomst i Modtagelees-Sa-
len meldtes af to guldrivklædte
Mærskaller, som raabte Navnene op,
idet de førte de Ankomne frem til
»Præsentations-Bakkene«, en rund,
roterende Forhøjning, hvortil et Par
Trin førte op fra den gyldne In-
dangsportal, og over hvilken et
Straalebundt af Projektor-Lys spile-
de i ale Regnbuens Farver, saa de
der placerede, roterende Gæster
kunde besees fra alle Sider og i al
Slags Belysning.

Efter dens ejendommelige Tivoli-
Rundhjul-Introduktion vandrede
ogsaa det unge Par ud af »Skæne-
ildene« og ned ad den brede Mar-
morrappé til Festsalen, hvor de al-
lerede ankomne Gæster var forsam-
let. Her modtoges de af Generaldi-
rektøren, den for sin store Fester-
rangements-Opfindsomhed berømte
Vært og Ungkarl, som nu foretog
den videre fornødne Præsentation.
Og snart var hele Skaren der, alle
de store og smaa »Stjærner«, som
havde kædet Straaleglæde ud over
den store, vide Verden, og som til
Gengæld var berømte derude og for
manges Vedkommende med Rette
eller Urette ogsaa berygtede.

Dér stod i en forlorlig Klynge den
verdenberømte Forfatterinde Eli-
nor Glynn, som har sit eget Kontor
og Opholdsværelse paa Films-Stu-
dio'et for selv at kunne overvåge
Indspilningen af de egne, »søde«
Romaner sammen med det evigt po-
pulære Ægtepar Fairbanks-Pick-
ford, hvis Popularitet ikke mindst
beror paa, at deres Ægtekab i Mo-
dætning til saa mange andre Stjor-
ners stadig holder og bedste.

Gloria Swanson, hvis Genmyt siges
at være mere omfakkende end den
lille Mary Pickford, lænser sin
nyerhvervede franske Baron-Mage,
og den unge, skønne Ramon Novar-
ro, som endnu er Ungkarl, gaar
rundt og inspicere de straalende

Representanter for det svage Køn.
Ogsaa den tykke Fatty er til Stede,
han som deltog i det berygtede
Drikkegilde paa Hotellet i San
Francisco, hvorved den unge Skue-
spillerinde mistede Livet. Og i en
Sofa sidder den skønneste, men og-
saa den blegeste af alle, hun, der
ikke tror at kunne eksistere uden
det forbandede hvide Pulver.

Værten synes endnu at vente nog-
le Gæsters Ankomst, skønt det alle-
rede er langt over den fastsatte Tid
for Festens Begyndelse. Da træder
en af Mærskallerne ind, gaar med
Iskridt hen til Generaldirektøren
og hvisker nogle faa Ord. Værten
synes at blegne, klapper i Hænderne
og taler til Gæsterne. Han for-
tæller dem i faa og forsigte Ord,
at en ung »Stjerne«, som var veniet
til Festsalen, paa Vej fra Atelierset i
egen Automobil er kørt sammen
med en anden Vogn og bragt til
Hospitalet.

Man gaar til Bords, men Stemnin-
gen er trykket. Og dog er man snart
vant til disse Automobil-Ulykker
blangt Filmens Folk. Det forcerede
Arbejds tempo indenter Branchen
fører den hensynsløse Kørsel med
sig, men Ofrens er mange.

Snart har dog den rigelige Tilste-
deværelse og Indtagelsen af de i
Amerika forbudte Drikkevarer faaet
de fleste til at glemme Ulykkestil-
fældet, og Festsalen er paa sit højeste,
da Desserten som et straalende
Punktum ovenpaa de otte Retter
Mad og lige saa mange Slags Vin-
bæres ind af tyve nøgne, forgyldte
Kvinder, mens Champagnen skæn-
kes i Glasene.

Efter Bordet vandrer man gen-
nem den overdækkede, japaneske
Kampohave, der ligger oplyst af
ganske smaa elektriske Parer, som
i Tusindvis er anbragt i Grønevær-
et og paa Buske og Træer, saa de i e

fantastisk Skær lyser En i Møde
som St. Hansaerne. Man tænker sig
paa Skamler og Divaner omkring
Kaffebordene i den japaneske Pavil-
lon paa den anden Side af Haven,
i hvilken alt er agte japaneske. Selv
de smaa Kvinder, som skænker
Kaffen og Likørerne, er henrivende
agte Japaneserinder.

Snart efter er man tilbage i Slot-
tets Hovedfloj og flokke om de
store Spilleborde i Riddersalen, hvis
Møbler, Gobeliner og Malerier alle
er agte Antikviteter fra Frankrigs
ældste Slotte. Dollarsedlerne ryger
hen over det grønne Klæde. Tusin-
der og atter Tusinder omenttes.
Hvad der kommer let gaar let. Og
mens de store Skarer af mulende
Stakler banker Knoerne til Bløde
paa Filmens gyldne Porte for blot
at faa Lov til at smutte indenfor,
ruller Guldet imellem Fingrene paa
de faa Lykkelige, som naaede der-
ind.

Med eet opskræmmes hele Sal-
skabet af vilde Skrig. Man læder
Dollarsedlerne skytte sig selv og
iller mod det tilstedende Gasmak,
hvorfra Skrigene kommer. Det er
den blege Skønne, som faar et af
sine berygtede Kokain-Anfald. —
Og atter nærer Spillet, mens Vinen
perler i Glasene.

Men vort unge Par har set øit
Snit til, samtidig med at alle
bæres ud, at skille sig ud fra det
larmende Selskab. Nu rutscher de i
deres egen Vogn bort fra Slottet
ned mod Byen. Men inden de naar
dermed, standser de igen ved Sten-
bænken. De trænger nu mere end
før til et frik Pust, til for en Stund
at glemme al Jordelivets Larm og
Fest, dels Flitter og Stads og til at
fryste sig over den rene Natur. Og
i denne Trang til at glemme de jor-
diske »Stjærner« og for saa vidt og
saa alt deres eget, staar de atter
Haand i Haand under Guds ædne
Himmel og finder Glæmself og Fred
ved at stirre op mod Natens Tusin-
der af agte, enkle og uforgængelige
Stjærner.

(Fortsættes.)

Givið út av
socialdemokratiskum felegum.
Blaðstýrari: M. S. Viðstein.
Prentsmíðja
»Føroya Social-Demokrates, Tórshavn.

7

Er tað um dóttir tygara, Ingibjörg, tygum
tala? Um eg má so spyrja. Og hvør er tá hin
heidni víkingur?

Tygum fara at fyrigeva mær; hetta kom
mær so óvart. Tygum kenna so væl sum eg
ætlan Sigmunds við Ingibjörg — hann hevur
ætlað henni Arngrim Ádalsson og hevur tygara
orð, er mær sagt.

Ásla.

Eg havi ongan nevnt af navni, prestur;
men kann vera, at tú gítar rætt. Sigmundur
hevur ikki mftt orð fyrri nakað; men eg kvíði
fyrri, at hann fremur ætlan sína umframt tað.

Prestur

Um eg má gera mær so dælt at spyrja
uppafur: Hvør er hin ungi maður, ið hevur
fingdið játtitil á Ingibjörg, og hvør í Guds
garði er hann?

Ásla.

Tú fært so at vita tað kortini. — Hann
er Hermundur Steingrímsson úr Eysturoy, og
hevur verið úti á víkingarferðum; men kann
koma aftur hvørja stund. Faðir hans er
í líði Tróndar og væntar hann aftur nú.

Prestur.

Var hon Hermundi góð, og veit hon hvat
henni er ætlað nú?

8

Ásla.

Hvussu góð hon var Hermundi, veit eg
ikkí; men at hon man gruna, hvat henni er
ætlað av teimum, ið valdið hava, haldi eg.
Teir týkjast lítið at geva getur eftir, hvørji ið
góð eru ella ikki; teir vilja bert fremja vilja
sín og styrkja vald sitt!

Prestur.

Ingibjörg er so innarlíga trúgvandi kristin,
at hon lovast neyvan heidnum mánni.

Ásla

(vannvirdisliga).

So golla kennir tú kvinnuhjartað?

(Ingibjörg kemur inn frá vinstu og prestur
fer út til høgna).

Ingibjörg

(høg, ljós, týkst at vera kenslurik).

Góðan morgum, móður mín. Hava tit
talað um trúarnarsakir?

Ásla.

Á, ja, tað var mest um tilfikt!

Ingibjörg.

Tá var tað illa, at eg ikki kom fyrr, tí
einki er mær kerari enn at hoyra prest leggja
út skriftina og tala um hin almikla kærleik
Kristis. Mær týkst tá, at hurðar fara upp til

9

annan heim, sum eg ongan gruna hevði
um fyrr.

Tá messusongurin ljóðar, berst mær fyrri, at
eg við einglunum sveimi inn fyrri veldisstól
Guds og hvørvi í dyrdarrika kærleiksfauni
hann.

Ásla.

Tað er mær kært, dóttir mín, at tær er
so mikið um hesa nýggju trú, tí tað berst
mær fyrri, at okkum verður frægast úr, um
vit royna at halda trúna sum best.

Ingibjörg.

Eg dugi ikki at skyna, hvørt okkum er
best til figgja; men eg má ganga tær leiðir,
har hjartakenslurnar draga meg.

Ásla.

Hjartakenslan dragur ofta á rangar leiðir,
dóttir mín. Vit mega tí eisini geva ans, at vit
og skil stýra okkara gerðum. Tær er kunnugt,
at vit eru ríkar og hava nógvur ognir um at
sita. Nær hava teir gingið okkum, Sigmundur
og felagar hans, og nærri ætla teir at ota
seg, um vit ikki fara klókliga fram, verð tí
varin um teg — (hendur á hásetið) —; tómt
stendur hásetið og verjuleysar eru vit, um
ikkí ein megnarmaður setist aftur á palli
eftir faðir tón.